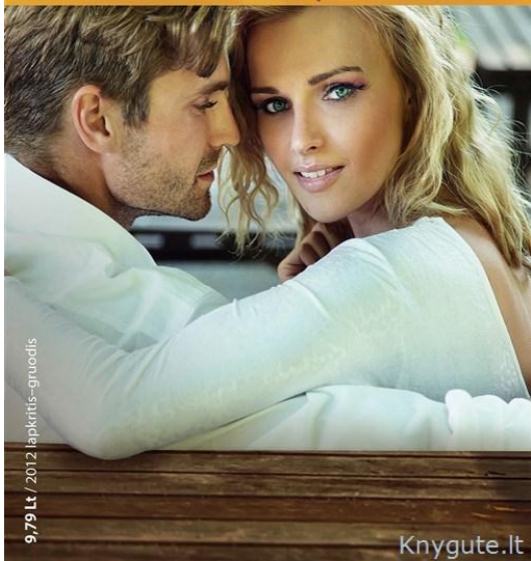

Svajonų
ROMANAI

Jausmų egzotika

SHARON KENDRICK

Meilės nenupirksi

9,79 Lt / 2012 lapkritis-gruodis

Knygute.lt

Sharon Kendrick

MEILĒS NENUPIRKSI

Romanas

Versta iš Sharon Kendrick, Too Proud To Be Bought, 2011

© Sharon Kendrick, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Neringa Lekandrė, vertimas iš anglų kalbos, 2012

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© Svajonių knygos, 2012

ISBN 978-609-406-582-8

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Į ją žvelgė nepažįstamas žmogus.

Kerinti ir seksuali moteris.

Zara sumirksėjo tarsi negalėdama patikėti, kad iš aukšto veidrodžio žvelgiantis atvaizdas yra jos. Linkiai, apvalumai ir neįprastai daug neprisidengto kūno. Kada pastarąjį kartą taip atrodė? Kaip tikra moteris, o ne kaip darbo bitė? Geriau pagalvojusi neprisiminė, kad ap-skritai būtų taip atrodžiusi.

Ryškiai žalia atlasinė suknelė buvo prigludusi prie kūno ir vilnijo kaip saldus sirupas, švelnus audinys leidosi klostėmis ant grindų. Drabužis labai skyrėsi nuo kasdiene apranga tapusių džinsų ir apdribusių marškinėlių, tačiau tai buvo ne vienintelė skirtybė. Dėl kruopščiai paryškintų skruostikaulių jos akys pasidarė didžiulės, padūmavusios. Plaukai buvo ne surišti į įprastą uodegėlę, o susegti į rafinuotą kuodą. Kaklas visai neuždengtas, todėl atrodė šiek tiek pažeidžiamas. Ant jo buvo užsegtas dirbtinių deimantų vėrinys, ausyse tviskėjo iš tokių pat akmenėlių pagaminti mirguliuojantys varvekliai. Ji prisimerkė. Ar neatrodė perdė-

tai... prabangiai?

Ji atsispyrė pagundai ir neėmė kramtyti išpuoselėtų nagų, pažvelgė į draugę, klūpančią jai prie kojų.

- Ema, aš negaliu, - išspaudė.

- Ko negali? - Ema baigė tvarkyti atlasinės suknelės palanką.

- Negaliu įsiveržti į pobūvį be kvietimo. Aš juk padavėja, o ne aukštuomenės dama! Negaliu nusitaikyti į paslaptinę Rusijos milijardierių todėl, kad, manai, jis galėtų būti naudingas tavo verslui. Be to, negaliu ten eiti vilkėdama tokiais drabužiais, su kuriais jaučiuosi kaip nuoga. Ar man tęsti sąrašą?

Ema išsitraukė iš burnos smeigtuką.

- Nesąmonė! Žinoma, gali. Padarysi mums abiem paslaugą. Aš turėsiu galimybę parodyti savo sukurtą suknelę vienam turtingiausių pasaulyje vyrų, o tu turėsi galimybę pagaliau pasilinksinti. Jau seniai kur bebuvai išėjusi. Patikėk manimi, Zara, toks šansas pasitaiko labai retai. Nikolajus Komarovas turi parduotuvių visuose didžiausiuose pasaulio miestuose, be to, mėgsta gražias moteris. Jis nekant-
rauja, kad sukurčiau drabužių kolekciją jam ar naujausiai jo meilužei, tik pats dar to nežino!

Zara žvilgtelėjo į atverstą bulvarinį žurnalą, tame puslapyje puikavosi nespalvota Rusijos oligarcho nuotrauka. Šaltukas nubėgo per kūną, nes šviesios ir keistai ryškios akys, atrodė, įsmigo į ją kaip lazerio spinduliai.

- Ir aš turėčiau jam paduoti tavo vizitinę kortelę?

- Kodėl gi ne?

- Nes... atrodys taip, tarsi įkyriai pirščiau savo prekes per renginį.

- Kalbiniokus. Visi taip elgsis. Verslo pasaulyje tai vadinama ryšių mezgimu. Juk niekas dėl to nenukentės? Be to, tau būtų ne pro šalį papramogauti. Kada paskutinį kartą leidai sau iš širdies pasilinksminti?

Pasilinksminti? Zara suspaudė rankoje mažutėlę plunksnomis puoštą rankinę. Draugė užgavo jautrią stygą. Ši tema Zarą jaudino labiau, nei pati manė. Tik-rai, atrodė, kad jau visą amžinybę niekur nebuvo išėjusi - nebent į maisto prekių parduotuvę ar vaistinę, esančias kitame gatvės gale. Brangioji Zaros krikštamotė ilgai sirgo ir baisiai kentėjo, todėl jos mirtis galiausiai atrodė kaip išsilaisvinimas nuo pažeminimo ir liūdesio, kurį teko patirti per tą laiką.

Mėnesių mėnesius Zaros gyvenimas bėgo kambaryje slaugant ligonę, su kuria jos nesiejo net kraujo ryšiai. Tačiau dėl ištikimybės moteriai, pasiėmusiai ją po tėvų mirties, Zara nedvejodama metė studijas ir ją rūpinosi. Dieną naktį ruošė valgį, slaugė krikštamotę, rūpinosi sąskaitomis ir vaistais – kartu dirbo padavėja Emos mamos maisto tiekimo įmonėje, kai tik likdavo laiko.

O kai viskas baigėsi ir buvo perskaityti keli atsiųsti užuojautos atvirukai, Zara pasijuto labai vieniša ir niekam nereikalinga. Tarsi per daug buvo visko nutikę, kad būtų galėjusi grįžti į nerūpestingą studentišką gyvenimą. Vis dar reikėjo padengti skolas, be to, ji buvo pasiryžusi trūks plyš išsaugoti testamentu paliktą namelį. Ateitis buvo miglota ir tai ją gąsdino.

– Kodėl tau bent kiek nepasilinksminus, Zara? Pabūk Pelene nors vieną naktį ir palik rūpesčius šokių aikštelėje. Be to, padarytum man didžiulę paslaugą.

Atsakydama į Emos žodžius Zara šyptelėjo lūpų kampučiu. *Ar galėtų taip padaryti? Ar rūpesčiai galėtų imti ir pranykti šokio sūkuryje? Viskas būtų daug paprasčiau, jei tai būtų įmanoma.*

Tačiau gal draugė vis dėlto buvo teisi. Juk niekas jai netrukdo kiek pasilinksinti ir nors trumpam pamiršti rūpesčius. Na, nebent mintis, jog dar vieną vakarą teks praleisti nervingai galvojant apie nemažėjančią krūvą neapmokėtų sąskaitų, atrodytų malonesnė alternatyva...

- Gerai, - išsitiesdama tarė Zara. Dar kartelį pažvelgė į savo atspindį veidrodyje. - Eisiu. Man bus labai malonu vilkėti šią dailią tavo sukurtą suknelę, pasistengsiu nors kartą būti ne ta, kuri nešioja padėklus, o ta, kuri iš jų vaišinasi, - gersiu šampaną, ne siūlysiu jį svečiams! Prieisiu prie Rusijos oligarcho ir paduosiu tavo vizitinę kortelę? Tinka?

- Idealu! Iš anksto pasakiau apie tai kitoms padavėjoms, jos mano, kad mintis puiki. Na, turbūt ir negali prieštarauti, nes jas samdo mano mama, o jos pačios net nėra šalyje! O dabar, eik! Nagi, eik!

Rankoje suspaudusi Emos įbruktus pinigus, Zara išėjo iš nedidelio buto kaukšėdama aukštakulniais. Gatvėje sustabdžiusi juodą taksį, ant kurio kviečiamai švietė lempelė, greitai įsėdo, kad nepersigalvotų dėl beprotiško plano.

Vasaros vakaras dar leido pasimėgauti vėly-

va šviesa. Regis, visos gėlės mieste žydėjo. Tačiau kai taksi sustojo prie ambasados pastato, Zarai ėmė daužytis širdis. Jeigu ją demaskuos – supras, kad yra tik kukli padavėja, o dedasi vakaro viešnia? Apsimetėlė, neturinti teisės ten būti. Ar jos neišmes ir nekils didžiulis triukšmas? Tačiau vyras, kuris paėmė bilietą prie durų, susižavėjęs ją nužvelgė. Zara su palengvėjimu atsiduso ir pasuko link tviskančios pokylių salės.

Didžiulė patalpa buvo fantastiška. Žibantys sietynai metė deimantinius spindulius ant aukštų vazų su skaisčiai raudonomis rožėmis, ant pakyls priešais šokių aikštelę grojo styginių kvartetas. Zara nužvelgė kitus svečius – jie atrodė nuostabiai.

Ypač vakaro viešnios. Visos pasipuošusios tikrais deimantais, tai buvo akivaizdu net neprisiartinus prie jų. Ar turtingajam rusui padarys įspūdį jos apranga: ilga rankų darbo suknelė, siūta jaunos, ambicingos, madą studijuojančios merginos, kai aplinkui tiek brangių aukštosios mados kūrinių?

Zara pastebėjo, kad keli vyrai atsigręždami ją nužiūrėjo, jų partnerės – moterys – taip pat palydėjo žvilgsniais. Ar jie numanė, kad ji leidžia laiką tokioje aplinkoje, kur paprastai jos

nė su žiburiu nerastum, įtarė, jog atvyko nekviesta? Staiga jai pasirodė, kad beprotiškam Emos planui lemta sužlugti. Įsibaiminusi Zara čiupo taurę šampano nuo padėklo, nešamo merginos, su kuria teko dirbti ne vieną kartą, ir išgėrė didoką šalto gėrimo gurkšnį. Alkoholis šiek tiek atpalaidavo, ypač kai kelios pažįstamos padavėjos jai mirktelėjo ir praeidamos tyliai pasisveikino.

Tačiau kažkas Zarai kėlė nerimą ir vertė jaustis nepatogiai – tarsi šeštas jausmas kuždėjo, kad yra stebima.

Man akivaizdžiai prasideda paranoja, – pamanė Zara.

Žengiant per kerinčią žmonių minią šis jausmas neapleido. Staiga Zaros žvilgsnis nevalingai nukrypo į tolimame salės kampe stovintį vyrą.

Ir ji nebeįstengė atitraukti akių.

Tarsi būtų pamačiusi kraujo lašą ant iškritusio sniego – vyriškis išsiskyrė iš visų svečių.

Jo plaukai buvo sendinto aukso spalvos, žydros akys spindėjo lyg ledas, o griežtas veidas ir arogantiška laikysena šaukte šaukė apie patirtį bei geidulingumą. Lyg iš marmuro kaldinti išsišovę skruostikauliai ir skvarbios akys Zarai

pasirodė matyti – ir ji suprato, kodėl.

Kūnu nubėgo virpuliukai. Į ją žvelgiantis vyras buvo Nikolajus Komarovas, Rusijos oligarchas ir šio vakaro jos taikiny.

Pirmoji Zarai į galvą šovusi mintis buvo ta, kad nuotrauka deramai neperteikė jo žavesio: popieriuje jis atrodė patrauklus, o iš tiesų buvo tobulas. Kita mintis – kad jis labiausiai bauginantis iš kada nors jos sutiktų vyrų.

Jo veidas privertė pagalvoti apie deimantą – griežti bruožai ir šalčiu spindinčios akys. O visa kita...

Zara sutramdė staiga kilusį nepažįstamą alkį.

Gal jis ir buvo galingas, turtingas magnatas, bet tai nustelbė nežabojamas vyriškumas.

Puikiai sukirtas kostiumas buvo idealiai prigludęs prie kūno, pabrėžė plačius pečius, tvirtą liemenį, siaurus klubus ir ilgas raumeningas kojas. Aukštas ir tiesus, jis stovėjo taip ramiai, kad sekundėlę Zara pamanė, jog atrodo kaip vaškinė skulptūra, o ne gyvas žmogus. Tačiau vaškinės akys taip nespindėtų, tiesa? Ir nestebilytų, kaip stebeilijo į ją. Zarai užgniaužė kvapą, ji jautėsi tarytum prikaustyta šalčio, bet kartu deginančio žvilgsnio.

Iš salės galo Nikolajus pastebėjo, kad mergina dirstelėjo jo pusėn, ir įsitempė, nors jam nebuvo naujiena, jog moterys į jį žiūri. Jos nuolat lydėjo jį žvilgsniais. *Tačiau, – pripažino jis mintyse, – šis žvilgsnis kitoks. Lyg išgąsdinto elniuko, miško gilumoje pamačiusio piktą medžiotoją...*

Kas ji tokia, po velnių?

Nikolajus pastebėjo merginą su žalia priglusdusia suknele, kai tik ši įžengė į salę, ir nuo tos akimirkos nenuleido nuo jos akių. Jo veidas tapo mąslus. Šioje išsipuošusių moterų minioje ji išsiskyrė, tačiau jis nesuprato, kuo. Kodėl ji nekreipė dėmesio į susirinkusius svečius, tik nervingai nusišypsojo kelioms padavėjoms?

Žinovo akimis Nikolajus įdėmiai stebėjo merginą. Kitaip nei visų čia esančių moterų, jos veido nestingdė botulino toksino injekcijos, sveiki plaukai jaunatviškai blizgėjo. Tačiau įspūdingiausias buvo kūnas. Žvelgdamas į nuostabią figūrą, Nikolajus pajuto, kaip kūną pervėrė geismas. Gundantys linkiai ir apvalumai, visai neprimenantys sulysusių, dietų iškamuočių moterų. Nikolajaus žvilgsnis nuogais merginos pečiais nuslydo žemyn – šilkinė, spindinčia oda ten, kur dailios ir geidulingos krūtys tarytum siuntė kvietimą vyro lūpoms

pasinerti į jų saldybę.

Nikolajus padėjo vos nugertą taurę šampano padavėjai ant padėklo. Jo susidomėjimas dar labiau padidėjo. Sugavęs merginos žvilgsnį, pasiuntė jai šypsnį, kuriuo apdovanodavo tik ypatingomis progomis, ir laukė, kol atsitiks tai, kas neišvengiama. Netrukus ji turėtų pasukti link jo, o veidelį turėtų nuskaidrinti viltingas žvilgsnis.

Tačiau taip neatsitiko.

Nikolajus prisimerkė, nes ši jauna moteris, rodė, sudvejojo ir pasuko priešinga kryptimi. Sekundėlę jis negalėjo tuo patikėti.

Ji nuo jo nususuko!

Dabar jam pasidarė dar įdomiau. Pabudęs medžiotojo instinktas, kurio ilgą laiką neteko pajusti todėl, kad šiuolaikinės moterys mieliau rinkdavosi persekiotojos vaidmenį, įkaitino kraują. *Ar ji žaidžia? Ar nususuko, kad suteiktų galimybę paganyti akis į žavų savo užpakaliuką?* Nikolajus neatsispyręs įsižiūrėjo į du atlasu pridengtus pusrutulius ir nurijo seilę. Tikrai, niekas nebūtų įstengęs paneigti, jog merginos užpakaliukas žadino apetitą...

Tarsi lėlė, nematomų pirštų tampoma už virvelių, jis ėmė sekti jai įkandin.

Eidama per salę, Zara pajuto, kaip pašiurpo kaklo oda, širdis pradėjo smarkiai daužytis. Jai ne paranoja ir tikrai nesivaidena. Jis sekė jai iš paskos! Bauginamai žavus rusas, kuris ką tik stovėjo sustingęs kitame salės gale ir varstė šaltu žvilgsniu, dabar ryžtingai artėjo prie jos.

Zara nurijo seiles. Ar jis perprato jos užmačias? Atspėjo, kad nėra kviestinė viešnia ir neturi teisės čia būti?

Kažin ar nebūtų geriau tuojau pat sukti link durų, šokti į autobusą ir paskambinus Emai pranešti, kad jos idėja prilygo katastrofai ir kad nereikėjo puoselėti jokių vilčių jos įgyvendinti?

Staiga mintis nerūpestingai prie jo prieti ir paduoti vizitinę kortelę pasirodė neįtikėtinai kvaila. Kas sugalvojo, jog jai užteks drąsos taip pasielgti?

Išdrįsusi pažvelgti per petį, Zara suprato, jog vyras dingio minioje, ir ėmė žingsniuoti sparčiau, kiek tik leido nepatogūs bateliai. Pri dengta grupelės svečių, ji spruko už didžiulės marmurinės kolonos ir stovėjo ten, kol įsitikino, kad atsikratė palydovo. Kai išlindo, jo niekur nebuvo matyti. Įspūdingo stoto vyriškio skvarbiomis akimis nebebuvo....